

LBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.edituraeikon.ro
www.librariaeikon.ro

Editura Eikon este acreditată
de Consiliul Național al Cercetării Științifice
din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a
României

ISBN: 978-606-49-0914-5

Imagine copertă: Alex Steriu

Tehnoredactor: Claudia Popescu

Editor: Valentin Ajder

Cătălina Steriu

Prea roz

E I K O N

București, 2023

CUPRINS

Scărița, ciocanul și nicovala	5
Alfonsa.....	16
Che sarà	21
Graalul.....	24
Zile pline.....	27
Liniște colorată.....	30
Zori	43
A fost odată ca nicicând	47
Play	53
Mona Elisa.....	58
Sous le ciel de Paris	62
În vilegiatură	70
Casant.....	75
Mario's lost world	79
Cioburi.....	89
Pedalare în gol.....	93
Punct	99
Blestemul.....	104
Lebkuchen	108
Game <i>ever</i>	114
Viceconsulul	121
Înserare	125
Coloana infinitului	129
Un ritual	133
Salomeea dansează (Un ritual II)	136
Îmblânzitorul de licurici	142
Pe aceeași colină.....	145
Sub ploaia indiferentă.....	152

Scărița, ciocanul și nicovala

Se băgă în pat. Era mulțumit că reușise să respecte ritualul autoimpus de câteva zile: să nu mai tragă apa la toaletă înainte de culcare. Îl enerva prea tare șuroiala de după, ca un pârâu iute de munte al cărui ecou îți rămâne întipărit în urechi mult timp după ce ai părăsit zona. Găsise soluția de a umple cu apă ligheanul roșu din plastic, pe care-l apuca apoi cu mâinile-i scheletice și-l vărsa în toaletă. Totul se petrecea rapid și fără alte urmări zgomotoase.

Își trase peste urechi fesul împletit de răposata lui soție, Iustina. Sub el nu mai încăpea și codița albă în care-și aduna ultimele fire ce se mai țineau de scalp. Se întoarse pe o parte. Doar că în seara aceea, din apartamentul vecin răsună o muzică de jale, întreruptă de râsete puternice, care de fiecare dată i se înfingeau în inimă, ca niște cuțite. Pe lângă acestea, mai auzi și un râcâit la intervale regulate pentru care îi bănuî tot pe tinerii care se îmbătaseră alături.

Stătea și aștepta liniștea, dar după câteva minute de foială de pe-o parte pe alta, își luă perna și merse în bucătărie. Nu era încântat să doarmă acolo și doar în disperare de cauză se retrăgea pe canapeaua mică din colț, din imitație de piele, jerpelită de atâtea coate și funduri pe care le găzduise pe parcursul îndelungatei sale vieți,

aproape cât cea a stăpânilor săi. Se ducea deja cu somnul când toropeala îi fu întreruptă de două ticăituri de ceas, care se completau unul pe altul ca într-un duet muzical.

De primul sunet scăpă repede, după ce-și dădu seama că provenea de la imensul ceas de perete din tinerețe, pe alocuri mușcat de rugină. Așa că luă un scaunel, îl dădu jos și-i scoase bateria. Pentru a depista cel de-al doilea sunet însă, răscoli bombănind cam jumătate de oră prin sertarele cu miroso de mucegai în care erau depozitate tot soiul de nimicuri. În cele din urmă găsi un ceas de mână. Îl scoase pe balcon, unde erau înțesate lucruri care, odată cu dispariția Iustinei, își pierduseră parcă rostul pe lume.

Le adunase acolo pentru că nu-i plăceau obiectele și considerase toată viața că era pierdere de timp să acorzi atenție unor lucruri inanimate. Nu se dădea în vânt nici după animale, iar când Iustina încercase la un moment dat să apropie porumbei pe care-i hrănea la geamul de la bucătărie, mergea în urma ei și curăța pervazul, asigurându-se că nu mai rămânea nicio firimitură de pâine.

Erau deja la pensie când Iustina venise într-o zi cu un pisicel roșcovan în brațe. Îl găsisese în spatele blocului, sub o mașină parcată chiar în dreptul apartamentului lor. Mihai nu spusese nimic, ci doar privise curios cum nevastă-sa îi dădea să bea lapte într-o fostă cutie de iaurt. Lipăitul scos de animal îl făcu să părăsească rapid bucătăria. Mai târziu, torsul roșcovanului sub mâna protectoare a Iustinei îl determină din nou să se retragă în dormitor.

Așa că a doua zi, când femeia era plecată, dădu drumul animăluțului în spatele blocului, fără să se mai uite înapoi.

— L-am scăpat pe balcon și apoi a sărit singur afară. Pentru ei libertatea e cea mai importantă. În casă mai mult se chinuia. N-ar fi fost fericit, nu e în mediul lui. Și nu mai boci atâta, femeie.

După dispariția Iustinei, desființă aspiratorul și mașina de spălat, cei mai de temut inamici ai săi din ultimii ani. Cele două „instrumente de tortură sonoră”, după cum le numea, aterizaseră tot pe balcon, acoperite de vechea mușama înflorată ce le îmbrăcase masa în ultimii ani împreună.

Ziua în care descoperi dopurile de urechi fu magică pentru el. Ce telefon mobil, domne, ce mașină electrică sau mai știi eu ce drăcie. Invenția secolului sunt dopurile de urechi, îi mărturisise atunci unui vecin mai tânăr.

— Tataie, ce dopuri îți mai trebuie, nu vezi că ai deja protecție naturală? Cu periuțele care-ți ies din pâlniile alea *a lu'* matale poți curăța orice, hahaha.

După o vreme însă, Mihai își dădu seama că dopurile erau un scut contra zgomotului doar pe timp de noapte și că ziua n-avea vreo soluție care să-l izoleze complet de ceea ce numea „lăfăiala viscerală în larma generală”.

Nu mai avea răbdare să asculte pe nimeni, aproape că se izolase complet. De la moartea Iustinei, nu mai primea nici vizite, nu că înainte ar fi primit prea multe. Făcea piața rapid. Aglomerarea și zumzetul general îl epuizau. Chiar și câte o vorbă inutilă scoasă de precupețe îl exaspera și

orice „Bună ziua” emis pe propria-i gură i se părea o contribuție personală la hărmălaia omniprezentă, așa că nu vorbea decât dacă era absolut necesar, cu puține cuvinte. Ca să mai amortizeze din gălăgia de afară, își capitonase cu cârpe geamurile vechi cu cadre din lemn. Orice claxon sau strigăt de copil îl scotea din sărite. „De fapt trăim într-un vacarm continuu, n-avem un moment de liniște. Mașini care trec la orice oră din zi și din noapte, câini lătrând, oameni injurând, vântul bătând, chiar și ploaia căzând. E teroare, nu mai suport”, i se plânse unui fost coleg de facultate cu care se întâlneau întâmplător în cartier, într-o zi.

— E, de când s-a dus biata Iustina moșu' s-a tăcănit de tot, bârfeau pe la colțuri babele din bloc.

— Nici la biserică nu se duce, soro. Auzi tu, zice că acolo-i o adunătură de nemernici, domne, cică manevrează oamenii slabi care trăiesc după cum le dictează popa. A zis că cică doar cu picioarele înainte o să meargă și, dac-ar fi după el, nici atunci.

Cel mai mult îi plăcea să răsfoiască ziare și reviste din colecțiile sale din tinerețe și petrecea ore întregi stând așa pe scăunelul ros de timp de la masa de lucru din lemn scorojit din dormitor, ornată cu un milieu de macrame ieșit odinioară din mâinile Iustinei. Uneori rămânea cu privirea pierdută printre petalele albe ale floricelelor din ață. Cu ochelarii pe nas și fruntea rezemată în palmă, făcea ample incursiuni în anii tinereții, răsfoind cu grijă gazetele. Când nu le citea, le ținea ca pe o comoară, într-un colț al șifonierului ponosit.

Ligheanul cu apă în toaletă, fesul pe cap, fie iarnă, fie vară, băgat sub plapumă și adormit. În

sfârșit, liniște. Însă un mic răsădit îl trezi în miezul unei nopți de vară. Îi suspectă inițial iar pe vecini, însă de data aceasta nu se mai auzea nimic altceva de la ei. Și oricum, în general nu făceau gălăgie decât atunci când dădeau petreceri, adică rar. Ascultă. I se păru că răsuna din toate cotloanele camerei. Inițial îl localizează chiar sub pat, așa că luă lanterna de pe noptieră și se așeză în genunchi. Însă, în afară de un labirint de pânze de păianjen prin care sălășluiau rotocoale de praf și fire de păr moarte, nu găsi altceva. Zgomotul se opri, dar reporni la scurt timp după ce se culcuși din nou. Își scoase dopurile din urechi. Răsăditul răsuna pentru câteva secunde, după care se oprea și repornea la interval de două-trei minute. Cum se ridica să mai caute prin cameră și atingea cu tălpile podeaua, sunetul înceta. Petrecu așa o bună parte din noapte, scotocind prin noptieră și prin lada de la pat, fără succes.

Dimineață, cu ochii pe jumătate lipiți, își făcu un sandviș pe care-l mănca în pat, imaginându-și ce scandal i-ar fi făcut Iustina dacă l-ar fi văzut. Lăsă farfuria cu resturi pe măsută, își trase niște pantaloni maro decolorați și o cămașă în carouri ce părea soră cu bluza de pijama pe care o purta toată ziua prin casă și plecă la magazinul din colț, să ia pâine.

Când se întoarse în apartament, încuie ușor, aproape cu încetinitorul. Ura să audă yala zvârcolindu-se violent sub presiunea cheii. Lăsă cheia pe un burețel de pe cuierul din lemn aflat în dreapta ușii de la intrare. Nu obișnuia să poarte un mănunchi de chei sau brelocuri, ca majoritatea oamenilor, ci fiecare cheie de una singură, pentru a

nu avea de ce să se ciocnească în buzunar și a nu scoate clinchete.

Își luă papucii de pâslă și pluti până în dormitor, unde lăsase ușa deschisă. Când puse piciorul înăuntru, zări cu coada ochiului o mică umbră gri care păru să cadă rapid din farfuria de pe masa de lucru. Probabil o iluzie optică din cauza trecerii de la semi-întunericul de pe hol la lumina din dormitor. „Oare încep să am probleme mai grave cu ochii?” Luă mătura și fârașul și culese cele câteva firimituri care formaseră o salbă în jurul măsuței.

Își continuă ziua citind și se băgă în pat odată cu găinile, echipat ca de obicei. Acum sigur avea să doarmă. Dar nici în noaptea aceea și nici în cele care urmară nu reuși să închidă vreun ochi. Luă iar la puricat fiecare colțișor al dormitorului și când ajunse la șifonier răsufală din greu. Își aruncă o privire la teancul de ziare care era ferfenițit într-un colț. Înțepeni. Scoase câteva publicații de deasupra din care curgeau fărâmițe de hârtie. Cineva îi devastase comoara.

— Dacă nu o vreți pe cea clasică, avem și un alt tip, mai nou: conține un adeziv special, foarte puternic. Odată prins în ea, nu mai scapă. Se zbate și se afundă și mai tare.

Mihai rămase pentru câteva clipe cu privirea înfiptă-n podea. Ar fi fost cea mai bună răzbunare pe atacatorul nevăzut. Alese însă una sub formă de cușcă, pentru a nu răni prada. Nu putea să-și refuze plăcerea de a ucide personal dușmanul care atentase atâtea nopți la liniștea sa și mai ales la scumpele sale ziare.

Acasă, Mihai armă capcana în care agăță în prealabil o bucată de cașcaval puternic mirositor. O așeză în colțul șifonierului, peste grămada de ziare.

În noaptea aceea auzi din nou răcâitul, însă adormi pe nesimțite. Dis-de-dimineată, se repezi la șifonier. Din interiorul micii cuști ieșea o coadă gri, lungă și subțire, care-i dădu fiori pe șira spinării. Nu-i plăcuseră niciodată rozătoarele. Luă capcana și se îndreptă în viteză spre baie, însă unul dintre papuci îi alunecă și căzătura îl proiectă cu capul de cadă. Se trezi după câteva momente pe gresia rece, cu capcana goală lângă el.

— Tu-ți soarele mă-tii să-ți fut de animal! bolborosi în timp ce se ridică în genunchi.

Oglinda ovală și fisurată de deasupra chiuvetei împărțea în două bucăți inegale expresia înfrântă a unui bătrânel schimonosit. O venă albăstruie ieșită în relief pe frunte stătea parcă să pocnească. Aproape că nu se recunosc. Trecuse mult timp de când nu se mai văzuse. Dar chipul care i se înăsprise era același din ultimii ani, împietrit parcă într-o singură expresie posibilă: dezgustul.

O durere ascuțită de cap îl însoțea și se acutiza când se întorcea brusc.

Pregăti cu mișcări în reluare operațiunea cu momeala. Își făcu două ouă prăjite și se instalează apoi în dormitor, pe scaunel, pentru a evalua în detaliu pagubele aduse ziarelor. Primele patru de jos erau cele mai afectate, fiind roase aproape în întregime. Simți cum clocotește. Își petrecu ziua cu nimicuri, în așteptarea evenimentului principal, râvnit mai ceva ca ziua de pensie.

Ronțăitul începu ca de obicei, în jurul orei douăzeci și două. Se zvârcoli de câteva ori de pe-o parte pe alta, după care rânji la ideea că urma să fie ultima oară când îl mai auzea.

La cinci dimineța sări în papuci și deschise rapid ușa șifonierului, cu un scârțâit prelung. Se repezi la capcană, însă în vârful micii bare de metal bucata de cașcaval zăcea neatinsă. Se plimbă prin cameră încoace și-ncolo în eterna-i pijama în carouri albastru cu alb, trânti și pufni, răscoli prin șifonier, în căutarea monstrului care-i perturba liniștea, sări de câteva ori, însă ahhh, unul dintre genunchi îi semnală printr-un junghi faptul că nu mai putea abuza de el ca-n tinerețe. De altfel își simțea genunchii ca pe primii inamici din propriul corp, căci trosneau de fiecare dată când se dădea jos din pat sau când mergea prin casă. Era un refren cu care se obișnuise deja, ca și cel al mandibulei, care-i pocnea în timp ce mânca.

Își pregăti un sandwich cu cașcaval și salam și veni să-l mănânce în pat, ca-n fiecare dimineță. Ieși apoi să mai cumpere câte ceva de mâncare.

Reveni înapoi în casă ca o umbră, într-o liniște aproape perfectă. Dar când ajunse în dormitor, din farfuria de pe măsuță atârna aceeași coadă lungă și subțire care depășea primul sertar. *Se văzu cum îl apucă de coadă și se repede cu el la baie. Îl aruncă în toaletă, trânteste capacul și trage apa. Operațiunea de exterminare perfectă.* Se apropie. Niște ochi mici și rotunzi ca două mărgeluțe negre, pe un cap minuscul și un trup cocoșat. Ronțăia la resturile din sandwich, prinse între lăbuțele din față. Se mișcă puțin, dar genunchiul îl trădă cu un nou scârțâit și

ghemotocul gri dispăru ca și când nici n-ar fi fost. Chiar se întrebă dacă-l văzuse cu adevărat sau fusese doar o părere.

Începu o goană nebună prin casă, scotoci fiecare colțișor, dar, după câteva zeci de minute, capitulă gâfâind pe covor.

Citea, făcea piața, dădea cu mătura și-și pregătea câte ceva de mâncare, însă gândul îi rămăsese la cealaltă ființă care-i revendica din propriul teritoriu.

Trecuseră deja câteva zile fără ca în capcană să găsească altceva decât aceeași bucată de cașcaval întărită. Într-una dintre zile își aduse sandwichul de dimineță pe măsuța din dormitor, se urcă în vârful patului și se puse pe calcule: „Dacă-l lovesc cu ceva umplu pe aici de sânge. Dacă reușesc totuși să-l prind și să-l arunc în toaletă mi-e frică să nu-mi îmfund wc-ul.”

Însă, la un moment dat, văzu cum pe milieul alb se cățara rapid o mogâldeată neagră. Se instalează în farfurie și atacă sandwichul. Își roti căpșorul prin cameră în timp ce-și mișca încontinuu fălcile ca două pungașe. „Parcă-i o veveriță”, se trezi spunându-și. Și o încercare de zâmbet îi traversă chipul brăzdat de cute ca o haină șifonată și veche.

A doua zi lăasă pe măsuță o bucățică de brânză care se întărise în frigider. Șoricelul își făcu apariția mai repede ca-n ziua precedentă. Îl analiză mai bine și la un moment dat avu impresia pentru o clipă că ochii-i mici și lucioși care scanau împrejurimile se întâlneau cu ai lui. Și parcă atunci îl văzu pentru prima dată: o făptură mică și neajutorată. Am luat-o razna de tot, am în casă o lighioană, se gândi. Tre' să-l achit, șopti ca pentru

sine, dar nu făcu nicio mișcare. Dintr-o dată în cap începură să i se perinde tot felul de gânduri: cine stabilește ce ființe au dreptul să trăiască sau nu? Ce, eu sunt Dumnezeu? La fel ca-n grădină, când smulgem o buruiană și lăsăm să trăiască un trandafir. De ce? Pentru că floarea e frumoasă și iarba e urâtă? Ce înseamnă frumos și urât? Pe ce criterii decidem asta? Uită de tot de capcană.

Într-o zi se trezi că merge până la Pet shop-ul din cartier. Se uită lung la toate produsele și ieși. Zăbovi puțin în stradă și intră înapoi. Plecă de acolo cu o punguță de boabe de grâu. Acasă, căută printre toate acareturile de pe balcon un set vechi de ceai, din care luă o farfurioară albă cu dungă vernil pe margine. Își făcu un obicei din a o umple cu boabe și a o lăsa pe măsuță înainte să iasă din casă. La întoarcere, fie descoperirea cocoloșul mic și negru acolo, care deja nu prea se mai sfia de el, fie îi vedea doar urmele trecerii: o cantitate mai mică de boabe și câteva căzute pe masă. Lângă farfurie se afla și dopul albastru al unei sticle, umplut cu apă.

În zilele în care îl găsea pe farfurioară ochii i se umpleau cu lacrimi. Nu-i venea să creadă că animăluțul nu mai fugea la vederea lui. Și de fiecare dată când pleca de acasă, avea în cap să mai cumpere câte ceva de mâncare ce i-ar fi putut plăcea șoricelului, ca să-i diversifice hrana.

— Nu știi, fa, ce are Mihai, l-ai văzut? Dă și el „bună ziua” de la o vreme și mai și zâmbește din când în când. O fi câștigat la loto sau s-o fi îndrăgostit moșu’, mai știi? comentau babele din bloc.

Într-una din zile, Mihai se întoarse bucuros cu o pungă de semințe și o bucată de șuncă. Citise într-un ziar că șoarecii le adoră. Nici nu se dezbracă de haină și se repezi în dormitor, să alimenteze farfurioara prietenului său miniatural. Însă când se apropie, șoricelul zăcea inert, spânzurat în macrameul care-i servea în fiecare zi drept scăriță.